

Lenka Rožnovská, ilustrace Milan Starý

MOBILMÁNIE

v pohádkové
říši

bambôk

Lenka Rožnovská, ilustrace Milan Starý

MOBILMÁNIE

v pohádkové
říši

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

MOBILMÁNIE v pohádkové říši

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5828. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)

Ilustrace Milan Starý (milanstary.webnode.com)

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2015

Cover Illustration © Milan Starý

ISBN 978-80-247-9059-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-9060-2 (ePub)

ISBN 978-80-247-5346-1 (print)

Obsah

Předmluva	7
Já, Jan Hloupý	9
Žádný učený z nebes nespádl	11
Odvážnému štěstí přeje	13
Čiň Vševědovi dobře, pohádkou se ti odvděčí	15
Babo, dědku, rad'	17
Rozum do hrsti	19
Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají	21
Nevděk i v pohádkách vládne	24
Přátelství násobí radost, dělí žalost	27
Trpčlivost růže přináší	29
Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá	31
Člověk má být zdvořilý, květina má vonět	35
Na každého jednou dojde	37
Být, či bít?	39
Lež má krátké nohy	41
Smutek v rybníku neutopíš	43
Hudba je mocná čarodějka	45
Váhání výsledek zahání	47
Láska je slepá	49
Měnil, měnil, až vyměnil	51

Zadarmo ani kuře nehrabe	53
Kdo se s čertem bratřívá, daleko do pekla nemívá	55
Čertovi lépe vyprášit kožich	57
Kam nemůže čert, nastrčí bábu	60
Něco za něco	63
Kvapné ženění, dlouhé želení	65
Kočka leze dírou	67
Chytrému napověz, hloupého trkni	69

Předmluva

Ach, ty pohádky, jak jsou staré a nemoderní! Každé dítě už je zná. A každé dítě přesně ví, jaký mají konec.

Ach ty pohádky, jestli se něco nestane, děti je odloží do starého železa.

Ach, ty pohádky, chuděry malé, brzy je nikdo nebude číst.

Ne, to nesmíme dovolit! Pošleme do pohádek někoho, kdo pohádkovým bytostem přinese nějaký skvělý technický vynález. Třeba telefon. Panečku, to pak bude v pohádkách frkot, cinkot a štěbetání.

No jo, ale koho bychom tam měli poslat?

Aha. Já už vím, já už ho vidím. Vidíte ho také? Že ne? Ale ano, stačí otočit stránku. Víte, kdo to je? Nevíte?

Mladý muži, je načase, abyste se nám představil...

Já, Jan Hloupý

Dovoďte, abych se představil. Jmenuji se Jan Hloupý. Já vím, asi je vám mé jméno k smíchu. Ale já za něj nemohu. Co vím, i můj táta, děda, praděda i prapraděda se takto jmenovali. Zkrátka, mám jméno, které se v naší rodině dědí, jako se v jiných rodinách dědí třeba nástěnné kukačky.

Nejedenkrát se mi už stalo, že jsem narazil na vtipálka, který se mě otázel, zdali jsem hloupý, když jsem Hloupý. No řekněte, není to urážlivé? Já jsem ale šťastná povaha a vím, že nemusím odpovídat kdejakému kejklíři a komediantovi, a když, pak jediné tak, že mu zavřu jeho nevymáchanou pusku nějakým trumfem. A ten já mám, nosím ho v kapse. Je to malá kartička, vizitka se jménem a povoláním, kde je napsáno:

Věřte nebo nevěřte, slovo spisovatel působí na lidi jako magické zaklínadlo. Slovo spisovatel nese v sobě takovou sílu, že přebije i to nešťastné příjmení Hloupý. To se hned na vás koukají s náležitou úctou a jsou samá pardon, poklona a těšilo mě, a mámo, to je pan spisovatel, pojd' se na něj taky podívat.

Nebudu se zbytečně pýřit a pokorně klopit oči, proč bych měl, jsem jednou spisovatel, nemám se zač stydět, že ano...

Ehm. Víte, ono je to trošičku jinak. Zatím spisovatelem nejsem, ale už jím brzy budu. Zrovna teď jdu za panem redaktorem, to je ten

pán, který rozhoduje, jestli z mé pohádky bude, či nebude knížka. Nu, doposud se panu redaktorovi mé psaní nepozdávalo, ale tentokrát cítím v kostech, že je s mojí pohádkou spokojen. Proč jinak by si mě pozval, že ano?

Takže boty opucovat, hezky narovnat motýlka, úsměv, a klep, klep na dveře.

„Dobrý den. Já jsem Hloupý, Jan Hloupý.“

„Á. Vítejte u nás, pane Hloupý, ani si nesedejte, mám s vámi jen krátkou řeč. Pane Hloupý, prosím vás, už nic nepište. Ty vaše příběhy se nedají číst.“

Zklamaně jsem protáhl obličej, pan redaktor to na mně viděl.

„Chlapče, nebrečte, hlavu vzhůru, jste mladý, pohledný muž, určitě se uживíte i jinak.“

„Ale jak?“

„Co já vím... Třeba prodejem mobilních telefonů.“ Doporučil mi pan redaktor a vypoklonkoval mě ze dveří ven.

Žádný učený z nebes nespadl

„Já jsem malý mysliveček, sotva flintu nesu, hodím si ji přes rameno a pospíchám k lesu...“

Jéje, jsem to ale trumpeta z Troubovic. Zpívám písničku o flintě a o lese, přitom žádnou flintu nenesu a do žádného lesa nejdu.

Přes rameno mi nevisí lovecká zbraň, nýbrž kabelá plná různých technických vymožeností. Kluci, holky, ani vám nebudu povídat, kolik čudlíků jsem musel zmáčknout, abych všem těm telefonům přišel na kloub. Na kloub jsem tomu sice přišel, ale na chuť rozhodně ne. Už abych ty mluvící krabičky někomu prodal, dostal výplatu, koupil něco k snědku a mohl si dát nohy křížem a ruce za hlavu a snít o tom, že ze mne jednou bude spisovatel.

Já vím, jsem stále na začátku. Teď najít zákazníka, kterého svou výřečností udolám a on si ode mne něco koupí. A hele, tamhle vidím nějakého výrostka, třeba bude mít zájem o mé zboží.

„Mladý muži, dovoďte, abych se představil, jsem obchodní zástupce firmy Breptas a rád bych vám nabídl...“

„Vysmahni, moulo, nemám zájem,“ řekl ten velký jinoch, zatvářil se tak, že jestli neuposlechnu jeho rozkazu, budu mít obličej samou borůvku. Jinak řečeno, dostanu nabřínkáno, že jistojistě mi po té pranici zůstane kolem oka fialový monokl.

Popadl jsem svých pět švestek a utíkal jsem, až se mi za patami prášilo.

Uf. Zastavil jsem, abych popadl dechu. To bylo řečí, že mě hlad výmluvnosti naučí. Nic mě nenaučil. Vždyť jsem tomu chlapíkovi ani neřekl, co mu chci nabídnout! Takto si nevydělám ani na slanou vodu. Zlobím se sám na sebe.

Ale pak jsem si řekl: Jendo, žádný učený z nebes nespadl. Musíš to obchodování vzít z jiného konce. Začni třeba tamhle v domově důchodců. Staří lidé mají uznání, pro slovíčko nechodí do Nabouchanic. Určitě tě vyslechnou a třeba si od tebe i něco koupí.

Vyкроčil jsem pravou nohou, to aby se na mne štěstí konečně usmálo.

Odvážnému štěstí přeje

Před domovem na lavičce seděly tři stařenky. To je dobré znamení, trojka je šťastné pohádkové číslo. Babičky schovávaly své stříbrné vlasy pod šátky. Jendo, neboj se, odvážnému štěstí přeje! Dodával jsem si kuráže.

„Dobrý den,“ hezky způsobně jsem pozdravil.

„Dobrý den, chlapče,“ řekla babička s bílým šátkem na hlavě.

„Máte chvílku čas? Směl bych s vámi prohodit pár slov?“

„I toť se ví, že smíš, holobrádku, povídej,“ řekla ta s béžovým šátkem.

„A posad' se u nás, ať nám nevyneseš spaní,“ řekla ta třetí, která měla šátek modrý jako nebe.

Stařenky poposedly, udělaly mi na lavičce místo a já začal svou krasomluvu: „Jak se tak na vás dívám, dámy, mám dojem, že jste smutné. Celý den čekáte, zdali vás přijdou navštívit vaši příbuzní. Nepřišli včera, přijdou dnes? Kdepak se toulají?“

Polkl jsem, abych chytil další upovídanou slinu. „Takové i onaké otázky vám vyvstávají na mysli. Odpovědi se nemůžete dočkat. Dnes je však váš velký den. Já k vám přišel, abych vás ze zajetí smutku vysvobodil.“

Stařenky se uculovaly.

„Ale jdi ty, a jakpak nás chceš vysvobodit?“

„Jak? Jednoduše! Mám kouzelnou krabičku s tlačítky. Pár jich zmáčknete a v okamžiku uslyšíte hlas svého syna či dcery. Porozprávíte s nimi a hned vám bude u srdce veseleji.“

Babičky se začaly smát.

„Ty jsi nám pěkné kvítko, copak si myslíš, že nevíme, co je to mobil? Takové praprabáby zase nejsme.“

Všechny tři rázem držely telefony v ruce. Sice to nebyly poslední technické hity, ale k volání to stačilo.

V očích mi zapadlo slunce. „Proč? Proč zrovna já mám takovou smůlu? Proč ke mně sudičky nebyly hodnější? Chtěl jsem psát knížky, řekli mi, že to neumím. Snažím se prodávat mobily, ale ani to mi nejde.“

„Nelamentuj a na sudičky nic nesváděj,“ řekla ta s bílým šátkem na hlavě.

„Ale že se nesnažíš nám za každou cenu něco prodat, poradíme ti,“ řekla ta s béžovým šátkem.

„Třikrát zazvoň u támhletých dveří. Otevře ti děda, co těmto věcičkám rozumí,“ řekla ta třetí, která měla šátek modrý jako nebe.

+

Čiň Vševědovi dobře, pohádkou se ti odvděčí

U stařenek jsem nepořídil. To ale ještě neznamena, že budu zahazovat flintu do žita. Kdepak! Nebudu! Poslechnu radu babiček a zazvoním u dveří.

Kolikrát že mám zvonit? Aha, třikrát. Jde se na to.

Crrr. Crrr. Crrr.

Jéje, nikdo mi nejde otevřít. Že by nebyl doma? Anebo je ten pán nahluchlý a neslyší? Zazvoním ještě jednou. Crrrrrr.

„Ty janku hloupý, co mi tady vyzváníš jako na lesy!“

Zůstal jsem vyjeveně stát. Přede mnou se objevil děda. Malý, tlustoučký, s růžovými tvářemi a zlatavou kšticí.

„Pppromiňte, já nerad,“ koktavě jsem se omlouval, „ale jak to, že víte mé jméno?“ Překvapeně jsem se zeptal, ale děda jen mávl rukou. „Já vím všechno. Pojď dál, zavři za sebou, ať mi neuteče Mléko.“

Rozumíte tomu? Já ne. Mléko, když se na něj při vaření nedá pozor, může z hrnce utéci, vyběhnout, vybublat. Ale že by mělo takový kalup a pospíchalo ze dveří ven, o tom jsem nikdy neslyšel. Ten děda mi začíná být podezřelý.

„Nad čím tak dlouho hloubáš, Honzo? Vezmi za kliku, a zavři. Máš-li rozum jak štouchané brambory, prostě zabouchni.“

Co to má být? Ten dědek si ze mne utahuje! A to ne! Třískl jsem dveřmi a zprudka napochodoval do místnosti, odkud se ozýval posměšný hlas.

Děda seděl v kuchyni za stolem, jednou rukou hladil bílého kocoura, který mu seděl na klíně, druhou ťukal do klávesnice počítače.

„Tak to vidíš, Mléko, hloupý Honza neumí ani dveře řádně zavírat.“ Kocour na mne pohlédl, kočičím zrakem si mě poměřil a mňoukl. Skoro bych řekl, že to znělo jako ňou-ma.

To už jsem se vážně dopálil, bez okolků jsem prohlásil: „Takže, když jste takový děd Vševěd, dozajista víte, proč jsem k vám přišel.“

Děda nehnul brvou. Dál si všímal jen počítače. A jako bych tam nebyl, brblal si pro sebe: „Hloupý Honza, co my s ním uděláme. Vymažeme ho, zkopírujeme, nebo ho někam přesuneme, co říkáš, Mléko?“

A já jen koukal, jak děd zmáčkl klávesu Ctrl a jak kocour Mléko tlapkou bouchl po písmenku X.

Babo, dědku, rad'

Pro pět ran do čepice, to mi neuvěříte. Ale jako že se jmenuji Jan Hloupý, co bylo pak, se doopravdy událo. Já to musím vědět, já to zažil na vlastní kůži.

Když děda vyslovil mé jméno, zmáčkl na počítači klávesu Ctrl a kour Mléko k tomu přidal písmenko X, začaly se se mnou dít prapodivné věci. Jako by někdo vzal velkou gumu a jedním mocným máznutím mě ze světa lidí, zvířat a věcí vygumoval.

Pomoc, pomoc, zastavte to! Všechno se se mnou motá. Kde mám nohy? Kde jsou ruce? Hlava se mi ztrácí. Pomoc! Volám, křičím, ječím, ale nikdo mě neslyší.

Vía. Víé. Vííí. Víó. Víú. Točím se, točím ve víru písmenek, číslic a znamének. Kdy tomu bude konec?

Buch. Dopadl jsem na papírovou podlahu. Křřř. Ježkovy oči! Ona se pode mnou nějak trhá. Křrup! Rup! Padááám. Padám černou tmou, až dopadnu, bude se mnou amen.

Buch. Žiju ještě? Tělíčko moje, jsi celé, hýbeš se? Hýbe! Hurá! Jsem živý a zdravý. Ale kde to jsem? Všude samé stromy...

Pipipísk. Pipipísk.

Teď si asi myslíte, děti, že mi zvoní v uších. I kdepak, uši mám v pořádku. Tak to bude nějaký ptáček zpěváček? I ne, ani ptáček to není. To na mě pískal můj mobilní telefon, doručil mi SMS zprávu. Pojd' z kapsičky, mobilku, a ukaž, kdo mi píše. Á, děd Vševed.

DÁM TI RADU, HLOUPOUČKÝ KLUČÍKU,
ODVÁŽNĚ KRÁČEJ K CHALOUPE Z PERNÍKU.
NESEDNI NA LEP ODPORNÉ BABICI, DARUJ JÍ TO,
CO NOSÍVÁŠ V KRABICI. DĚD VŠEVĚD

Ať tu zprávu čtu zepředu či zezadu, nerozumím jí ani za mák. Jakápak chaloupka z perníku? Jakápak babice? A jakápak krabice?

Nejlepší bude, když na to telefonní číslo zavolám a požádám dědu, aby mě vrátil zpět.

Tú, tú, tú. Telefon vyzvání, ale nikdo mi ho nebere. Tú. Tú. Tú. Tííííd. A je ticho. Co teď? Babo, rad'. Vlastně, dědku, rad'. I když ty už jsi mi radu dal. Dobrá, zvednu se a půjdu dál. Třeba cestou potkám někoho, kdo mi řekne, kudy se mám vrátit domů.

A hele, tamhle v trávě leží moje kabely s mobily. Tak pojďte, mobiláci, třeba vás tu někde prodám.

Rozum do hrsti

Ale musí se to nechat, les je jako malovaný. Po mechovém koberci se mi dobře vykračuje.

Kruňk. Ajaj, už zase zpíváš podle hladových not? Břicho, břicho, proč sis nevybralo nějakého jiného pána? Se mnou do kulaťoučka nenarosteš. Ale žes to ty, podívám se po nějaké borůvce, malině či jahodě. Já vím, koláč by byl lepší, ale teď na mlsnoty raději nemysli. Domlouvám břichu.

Přiznám se, děti, mluvím sám k sobě, protože mám strach, bojím se. No nesmějte se mi. Vy byste taky měly nahnáno, kdybyste byly samy v černočerném lese.

Oho, tamhle vidím světýlko. Kde je světýlko, bývá i chalupa, kde je chalupa, bývá i lidská bytost, co mívá slitování se zbloudilci.

Jde se. Anebo ještě lépe, utíká se...

A jsem tady. Juj, břicho moje, právě jsi vyhrálo v loterii. Kam se oči podívají, tam je něco dobrého k snědku. Pendrekový plot, chodníček ze žužu, čokoládové truhlíky a v nich kvetou lízátkové kytky, stěny chalupy jsou z perníku a střecha je z dozlatova upečených buchet. To je vám taková krása! Oči baští, ale břicho plné není.

Já se teď, děti, zachovám jako velký nevycválanec, příklad si ze mne neberte. Hmm. Sladká vůně je silnější než slušné vychování. Ham. Zakousl jsem se do marcipánového okapu. Mňam.

„Kdo mi to tu loupe perníček?“ ozvalo se mi za zády. Zprudka jsem se otočil. Ona tam stojí tlustá ženská! Sukně a halena jsou jí